

De draak van Walarga

De draak van Walarga

Aafke Pleket

© 2022 Aafke Pleket
Coverontwerp: Aafke Pleket
Tekening draak: rawpixel.com / Freepik
ISBN: 9789464488685
www.aafkepleket.nl

Voor Alisa

Het Klooster

Dinsdag 5 juni, 281 NS

Rico probeerde zijn zere bovenbenen en onderrug te negeren. Hij wist nu waarom niemand van de andere broeders hem vanochtend had willen helpen met het graafwerk achter het washok, die grond was keihard. Onrustig schoof hij zijn billen over zijn hielen. Broeder Diederick deed er vanavond wel heel lang over om de broeders op weg te laten gaan. Hij was al twee keer weggelopen met de kruik met concentratiedrank, de tweede keer iets onverstaanbaars mompelend. Iedereen zat rustig geknield, de handen losjes gevouwen op de bovenbenen, geduldig wachtend tot de hoofdbroeder weer zou verschijnen met de kruik. Als hij dit had geweten was hij nog wat langer doorgegaan in de keuken. De vaat waste zich niet uit zichzelf. Bovendien had hij daar goed uitzicht op de moestuin. Iemand moest het in de gaten houden.

Broeder Diederick verscheen in de deuropening, de kruik in zijn handen en een frons op zijn gezicht. 'De voorraad is verplaatst. Het kost me te veel tijd om te zoeken. We doen het met wat er nog over is. Zijn er broeders die vanavond zonder kunnen gaan?' Hij keek niet op van het inschenken van de zestien houten mokken op de tafel. Rico nam niet de moeite om zijn hand op te steken.

Er ging maar een klein beetje drank in elke mok. Na de laatste schudde broeder Diederick even met de kruik en schonk nog een paar druppels in enkele mokken. In diepe stilte deelde hij de mokken uit. Alleen het geruis van de stof van zijn pij klonk in de ruimte. Na de laatste mok nestelde broeder Diederick zich op de verhoging voorin de ruimte. Hij keek met een strenge blik de broeders beurtelings aan. Zijn blik bleef een fractie langer op Rico rusten. 'Op het herstel', zei hij uiteindelijk.

De broeders om Rico heen sloegen allemaal hun drank achterover. Direct erna klonk het ritmisch neerzetten van de mokken voor de knieën. Voor hem wist broeder Thomas nog net een rilling te onderdrukken. Rico was blij dat hij die drank niet nodig had. Van de

enkele slok die hij ooit genomen had was hij bovendien zo scherp geworden dat het hem had geduizeld, zo mooi was het hout van de vloer, al die lijnen en kleurnuances. De dag erna had de wereld er dof en saai uitgezien en had hij stevige hoofdpijn.

‘Laten we beginnen.’ De stem van broeder Diederick was diep en uitnodigend. ‘Sluit je ogen. Haal diep adem.’

Eindelijk. Rico sloot zijn ogen en bracht al zijn aandacht naar dat ene punt. Alles viel weg, de monotone stem van de hoofdbroeder, de ademhaling van de broeders direct naast hem, de pijn in zijn benen, de onrust in zijn hoofd. De Plank was al onder hem. Gewichtloos zweefde hij erboven, zodat hij een goed overzicht had. Aan beide kanten waren stenen bijgekomen, maar niet veel. Hij voelde geen bijzonderheden in de Balans. Ongeduldig wachtte hij tot de andere broeders ook boven de Plank zouden verschijnen. Een enkel lichtpuntje verscheen, maar verdween vrijwel direct weer. Rico besloot om alvast dichterbij te kijken. Als er broeders bij kwamen, dan kon hij direct de plekken aanwijzen waar ze aan het werk moesten.

Rico zweefde langzaam dichterbij. Aan de goede kant was weinig bijzonders te ontdekken. Een berg kiezels was hoger geworden, mooie, licht glimmende grijze steentjes. Dat soort bergjes van kleine goede daden lagen overal verspreid. De aardige opmerkingen, een vriendelijk gebaar, een luisterend oor. Verderop wat grotere stenen, maar daar was niets nieuws bijgekomen. Ook verder weg leek er niets veranderd. Goede daden waren nu eenmaal vaak geen grootste gebeurtenissen, maar vooral kleine gebaren. Dat lag allemaal veel meer naar het midden. Genoeg om zelfs de uitschieters aan de kant van het kwaad te compenseren. Toch jammer. Wat een held allemaal zou kunnen doen! De Plank zou vol kunnen liggen met prachtige stenen, grote rotsen, bergen bijna! Maar blijkbaar waren er geen mensen meer die een held wilden zijn. Rico wel, maar ja, hij zat hier.

Rico bleef een poosje boven het midden hangen. Aan de kant van het kwaad waren vlakbij het midden een hoop nieuwe stenen verschenen. Hier zouden ze beginnen, nam Rico zich voor. Een kring maken om een groot aantal stenen heen en met hun invloed zorgen dat de daders zouden inzien dat wat ze gedaan hadden, niet oké was. Zelfs met de geringe concentratie en kracht van de andere broeders zou dat prima moeten lukken. Misschien lagen er een stuk verder nog stenen waar ze

mee aan de slag konden. Hij speurde de ruimte boven de Plank af. Er waren nog steeds geen andere broeders te bekennen. Misschien was het beter als hij terug zou keren naar het lokaal in het klooster, om te kijken wat er aan de hand was. Als ze al zoveel moeite hadden met op de Plank komen, dan was de kans klein dat ze verder weg op de Plank nog iets zouden kunnen uitrichten.

Net voor hij zich wilde terugtrekken, voelde hij een trilling. Hij hield zijn adem in. Onzinnig, want hij ademde daar niet. Het scherpte wel zijn focus. Daar was het weer. Een licht vibreren, alsof er ergens op de Plank iets verschoof. Iets groots. Niet bij goed, daar had hij niets opmerkelijks gezien. Hij zweefde over de kant van het kwaad. Er leek niets bijzonders aan de hand. Her en der wat kiezels erbij, een rotsblok dat groter was geworden. Maar wat had die trilling veroorzaakt? Rico zweefde verder. Het werd donkerder, de stenen en rotsen onder hem voelden grimmiger. Langzaam minderde hij vaart. Hij was waarschijnlijk al verder gegaan dan hij eigenlijk mocht. Aarzelend bleef hij hangen. Opeens zag hij iets bewegen, verder weg. Langzaam zweefde hij weer verder. Het was allemaal niet zo goed meer te zien, het leek één grote schaduw hier. Hier lagen de donkere stenen van verraad, van ernstig geweld en moord. Sommige stenen hadden een donkere gloed om zich heen, andere leken zich diep weg te trekken in hun eigen schaduw. Rico huiverde. Het idee dat er mensen waren die in staat waren tot de gruweldaden die hier in steenvorm verspreid lagen, maakte hem misselijk. Zo ver van het midden had zelfs een kleine steen een groot effect op de Balans. Beseften mensen zich dat dan niet? Niemand wilde toch weer de roekeloze hebbelijkheid en wreedheid van voor de Splitsing? Plotseling zweefde hij bijna tegen een groot rotsblok aan, dat compleet gehuld in schaduw was. Zijn adem stokte. De rots kwam zeker twee of drie handbreedtes boven zijn hoofd uit en voelde dreigend en massief. Met een diepe vibratie die hij in al zijn zenuwen voelde, verschoof de rots een stukje van hem af. Net toen hij zich begon af te vragen of hij het wel echt had gezien, dreunde er weer een diep gerommel door zijn buik. Met zijn neus er bijna tegenaan gedrukt, onderzocht hij de rots. Hij zag geen enkel deukje of krasje op het dof glimmende oppervlak. Voorzichtig legde hij zijn hand op de steen. Het was ijskoud, maar voelde verder wel gewoon als steen. Met zijn handen over de rots

glijdend, begon hij aan een rondje om het enorme blok. Hij kon niets bijzonders ontdekken, toch voelde de rots heel slecht. Plotseling voelde hij ogen op zijn huid prikken, alsof de rots zijn ogen had open gedaan en hem recht aan keek. Snel maakte hij zijn rondje af. De koude blik bleef hem volgen. Een siddering trok door de rots en opeens voelde hij een stekende pijn door zijn hele lichaam.

Met een gesmoorde kreet kwam Rico terug in de zaal. Hij knipperde even met zijn ogen om te wennen aan de lichte omgeving. Er bleek een levendige discussie gaande. Broeder Diederick stond voor de verhoging met zijn armen over elkaar geslagen en een donkere blik op zijn gezicht. Aan weerszijden stond een broeder druk te praten en te gebaren. Anderen stonden in groepjes in de zaal met elkaar te praten. Een enkeling zat met zijn hoofd in zijn handen nog op de grond. Rico sprong overeind en liep richting het groepje bij broeder Diederick.

‘Ik zeg alleen dat we ons beter kunnen beperken tot een paar broeders, zodat we tenminste nog enig effect...’

‘Je wilt broeders uitsluiten.’

‘Nee, nee, dat zeg ik niet.’

‘Broeders,’ zei broeder Diederick, zijn stem dik van ingehouden irritatie, ‘rustig alsjeblieft. Het was duidelijk te weinig.’ Iedereen bleef doorpraten.

‘Stilte!’ donderde de hoofdbroeder. Hij streek een paar keer over zijn baard. In de zaal verstomden alle gesprekken. ‘Laten we rustig blijven, het is al erg genoeg dat er vanavond niemand op de Plank kon komen.’

Rico keek verbaasd om zich heen. Helemaal niemand? Dat was een dieptepunt.

‘Hoeveel vaten zijn er nog?’ vroeg broeder Thomas. Hij stond tegen de muur geleund met zijn lege mok in zijn handen.

‘Broeder Lanzo zal inventariseren hoeveel concentratiedrank we nog hebben’, zei broeder Diederick. ‘Morgenochtend bij de dagstart bespreken we de situatie en hoe we daar het beste mee om kunnen gaan.’ Hij trok een geforceerde glimlach op zijn gezicht. ‘Hier laten we het bij voor vandaag. Jullie kunnen gaan.’

Van alle kanten klonk gemompel en schuifelende voeten.

‘Broeder Diederick, ik zag iets vreemds.’

‘Niet nu Rico.’ Broeder Diederick wapperde richting de deur. ‘Ik heb andere dingen aan mijn hoofd.’

‘Het is belangrijk. Er was een enorm rotsblok bij het kwaad dat bewoog.’ Hij voelde nog steeds de onzichtbare ogen van het rotsblok op zijn huid prikken.

Broeder Diederick keek hem bedenkelijk aan, zijn bruine ogen tot spleetjes geknepen. ‘Het bewoog? Hoe ver van het midden was dat?’

Rico trok zijn pij recht. ‘Ik ben misschien iets verder gegaan dan normaal. Het voelde echt heel slecht. Ik moest even kijken.’

‘Rico, je weet dat je daar niet zonder begeleiding mag komen zolang je training nog niet is afgerond.’

‘Kunnen we morgenavond met een paar broeders gaan kijken? En dan een kring maken?’

Broeder Diederick slaakte een diepe zucht. ‘We hebben eerst een nieuwe voorraad mantelkruid nodig. We zijn bijna door onze drank heen.’ Hij trok aan zijn baard. ‘Nee, jongen, je hebt het je vast verbeeldt, het voelt al snel sinister aan die kant, zeker wat verder weg.’

‘Het keek mij aan!’

Broeder Diederick staaarde hem een paar tellen met grote ogen aan. ‘Dat is onmogelijk’, zei hij vervolgens resoluut. Daarna duwde hij Rico richting de deur. ‘Neem vanavond kamillethee, daar word je rustig van.’

‘Maar, broeder Diederick, we moeten...’

‘Tuttut, broeder Nicolaas.’ Hij duwde wat fermer tegen de rug van Rico. ‘Wij moeten niets. Jij moet volgens mij nog het een en ander in de keuken doen, nietwaar?’

Hij kreeg een laatste duw en struikelde door de deuropening. Met een bons viel de deur achter hem dicht. Hij zuchtte en slofte naar de keuken.

Woensdag 6 juni, 281 NS

Het hout was glibberig onder zijn blote voeten. Met zijn armen wijd liep Rico naar de dakrand. Hij ademde de koele lucht diep in. De wind kwam uit het westen. Hij probeerde zich voor te stellen dat hij helemaal hier de zee kon ruiken en zout op zijn gezicht zou voelen. Maar alleen al lucht inademen die redelijk schoon was, niet met resten van de giftige dampen van de velden uit het zuiden, dat was het al meer dan waard om zo aan het einde van de nacht op het dak te klimmen. Rico stak zijn borstkas verder naar voren en ademde nog een keer in. Het verdreef de laatste restjes slaap en de verontrustende droom met donkere rotsen die op hem af kwamen geschoven. Rico liet zich op zijn hurken zakken en tuurde naar de donkere omtrek van het bos. Erachter was al een iets lichter grijs te zien van de zon die zo op zou komen. Hij moest eigenlijk naar de keuken, ontbijt maken. Maar de wereld was altijd zo mooi, zo vroeg in de ochtend, alles stil en dan de kleuren die zich heel schuchter ontvouwd. Net toen hij weer overeind wilde komen, dacht hij een beweging te zien in het bos. Een wolf? Rico dook nog wat verder in elkaar. Ja, daar zag hij het weer, een kleine bleke vlek tussen de bomen, laag bij de grond.

Rico haalde zijn slinger uit de binnenzak van zijn pij. Hij trok zijn capuchon nog wat dichters om zijn hoofd. Met zijn blik strak op de bosrand haalde hij een steen uit zijn zak en legde die in zijn slinger. Het was een goede steen, mooi rond, zwaar, niet al te groot. Zeer geschikt voor een precisieschot. De bleke vlek maakte zich los van de bosrand en rende naar de moestuin van het klooster. Erachter verscheen een tweede bleke vlek, iets kleiner. Kinderen? Rico tuurde naar de twee vlekken. Er was te weinig licht om het echt goed te kunnen zien. Hij frummelde de stof van zijn slinger tussen zijn vingers. De tweede vlek rende nu ook naar de moestuin. Het waren dus kinderen die hun groenten opaten, geen ratten zoals broeder Thomas had beweerd. Rico hief de slinger op, draaide de steen rond boven zijn hoofd, eenmaal, tweemaal, zoekend naar het meest geschikte doelwit. De tweede gedaante hield iets donkers omhoog. Driemaal en de steen zoefde weg. Er klonk een hoge kreet, daarna niets meer. Glimlachend stopte Rico zijn slinger weer in zijn binnenzak en schoof op zijn hurken terug naar het raam waardoor hij op het dak was geklommen.

Terug binnen rende hij de zolder over en nam met twee treden tegelijk de trap helemaal naar beneden. Hij hoorde iemand hoesten en direct daarna klonk de ochtendbel. Rico stook de keuken binnen. Als hij snel zou zijn, zou het ontbijt klaar staan voor de eerste broeder de eetzaal binnen zou schuifelen. Met zijn armen vol kommen en bekers liep hij de eetzaal in en botste bijna tegen broeder Diederick op. Nog voor hij een goede morgen had kunnen wensen, greep de hoofdbroeder hem bij zijn bovenarm. De kommen rammelden gevaarlijk maar hij wist de stapel onder controle te houden.

‘Waar was jij, broeder Nicolaas?’ vroeg broeder Diederick met een donkere stem.

‘Ehm, in de keuken, ontbijt maken.’ Rico trok een zo onschuldig mogelijk gezicht.

De hoofdbroeder keek hem met samengeknepen ogen aan. ‘Ik dacht dat ik iets hoorde op het dak.’

Rico haalde zijn schouders op. ‘Er zitten vaak vogels op het dak.’

‘Hm.’ Broeder Diederick liet zijn arm los. Snel liep Rico bij hem vandaan en begon de kommen en bekers op de tafel uit te stallen.

‘Je weet hoe ik erover denk, broeder Nicolaas, ik wil je niet op het dak. Het is veel te gevaarlijk.’

‘Dat weet ik, broeder Diederick.’ Het werd lastig om zo onschuldig te blijven kijken. Op de gang hoorde hij stemmen. Verdorie, hij had nog niet eens het bestek op tafel. ‘Ehm, broeder Diederick, als u mij wilt excuseren, ik moet met het ontbijt verder.’

Broeder Diederick trok een geïrriteerd gezicht. ‘Ja jongen, schiet eens op. We hebben nog meer te doen vandaag.’

Met een zucht dook Rico langs hem heen de keuken weer in.

‘Ah, broeder Nicolaas, jou zocht ik.’ Broeder Thomas keek Rico gniffelend aan. Naast hem stond broeder Diederick, zijn handen in zijn zij en een chagrijnig gezicht. ‘Komt dit jou bekend voor?’ Broeder Thomas hield een jute zak omhoog. Onderin leek iets in de zak te zitten.

Rico schudde traag zijn hoofd. ‘Nee, nog nooit gezien.’

‘Ik vond vanochtend twee doodsbanke kinderen in onze moestuin.’ Broeder Thomas stak zijn hand in de zak en haalde er een tros

tomaten uit. Een paar tomaten waren gekneusd en papperig, alsof er iets met grote kracht tegenaan had geslagen. 'Begint er iets te dagen?'

Rico schraapte zijn keel.

'Oh, wacht, het wordt nog mooier.' Met een triomfantelijke grijns hield broeder Thomas een steen tussen zijn duim en wijsvinger omhoog. 'Dit helpt vast om je geheugen op te frissen.'

Rico voelde het bloed uit zijn gezicht trekken. 'Een steen? We hebben hier...'

'Wat is dit Rico?' vroeg broeder Diederick.

Rico keek neer op de snuivende hoofdbroeder. Zo'n drie jaar geleden was hij boven hem uitgegroeid, en toch voelde hij zich nog altijd veel kleiner. 'Ik weet niet...'

Broeder Thomas snoof. 'Die kinderen zijn bekogeld met stenen vanaf het dak van ons klooster. En ik kan maar één iemand bedenken die het in zijn kale hoofd zou halen om op het dak te klimmen.'

'Ze stelen ons eten. En we hebben al zo weinig.'

Broeder Diederick greep Rico bij zijn bovenarm en trok hem naar zich toe tot hun neuzen elkaar bijna raakten. 'Je gooit géén stenen naar kinderen, broeder Nicolaas. Ben ik duidelijk?'

Rico knikte snel. 'Ja, broeder Diederick.'

Broeder Diederick liet hem los en veegde zijn handen af aan zijn pij. 'Hoe haal je het in je hoofd Rico.'

'Hij heeft wel een punt', zei broeder Thomas bedenkelijk. 'Als iedereen eten van ons land gaat jatten, dan zullen we snel verhongeren.'

'Komt het omdat we niet op de Plank kunnen werken?' vroeg Rico. 'Er werd eerder nooit van ons gestolen.'

Broeder Diederick bromde wat. 'Zo'n vaart loopt dat niet, na één dag. Het zijn gewoon verwende blagen. Ik zal eens een hartig woordje met de ouders wisselen.'

'Ze zijn blij dat ze een kind hebben,' zei broeder Thomas, 'ook al zullen ze nooit volwassen worden, van wat ik zag.'

Rico huiverde. 'Maar dat is geen excuus om te stelen.'

'En voor jou geen excuus om op het dak te rennen.' Broeder Diederick pakte Rico bij zijn arm, zachter deze keer. 'Loop even met me mee jongen.'

Rico liep gedwee met de hoofdbroeder mee.

‘Ach Rico, het is toch ook wat.’ Broeder Diederick zuchtte diep. ‘Ik weet het nog goed, die avond dat je moeder je hier bracht. Wat moesten wij nou met een baby?’

Rico voelde zijn schouders een stukje zakken. Dat verhaal weer.

‘Zo ziek als ze was, en toch vastbesloten. Ze had je op zoveel plekken onder kunnen brengen, zoveel echtparen die zo graag een gezonde baby wilden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, je moest hier zijn, ze was er heel duidelijk over. Hier opgroeien, leren een goede broeder te zijn.’ Broeder Diederick stopte bij de wand met de houten gezichten van de hoofdbroeders van de afgelopen decennia, vanaf de oprichting van de Orde in het eerste jaar na de Splitsing. Nu, bijna drie eeuwen later, was de wand al bijna vol. Met een vinger veegde broeder Diederick wat stof van zijn eigen houten gezicht. Hij zag er een stuk jonger uit daar. ‘Maak je moeder trots Rico. Zorg dat ze de juiste beslissing heeft genomen. Haar laatste.’ Broeder Diederick keek hem indringend aan. ‘Er wordt niet meer over het dak gelopen door jou. Begrepen?’

Rico knikte.

‘En geen stenen gegooid.’

‘Ik zal het niet meer doen broeder Diederick.’ Hij deed zijn best om zo oprecht mogelijk te klinken. Hij boog licht voor de hoofdbroeder en draaide zich om.

‘Vergeeten we niet iets, broeder Nicolaas?’ Broeder Diederick stond met uitgestrekte hand en opgetrokken wenkbrauwen.

Rico zuchtte diep. Hij wilde de verzameling wel eens zien. Hij overhandigde zijn slinger, die direct tussen de plooiën van de lichtbruine pij van broeder Diederick verdween.

‘Nu dan. Je hebt vast nog een hoop te doen. Hop hop jongen.’

Rico boog nog een keer en rende zo snel mogelijk weg.

Rico klopte op de openstaande schuurdeur.

Broeder Serv keek vanaf zijn kruk even op en richtte zijn aandacht toen weer op het blok hout in zijn handen. ‘Nieuw vriendje gevonden?’

Rico schoof de haan iets hoger tegen zijn borst aan. Het dier zat rustig voor zich uit te kijken, met zijn poten losjes op Rico’s linkerarm. ‘Oom Bob moet weer terug.’

Broeder Serv snoof. ‘Nu al? Ik heb ‘m alleen maar zien dutten.’

Rico liet zich op het houtblok zakken dat de deur openhield. ‘Bob Junior zal het stokje wel overnemen binnenkort. Ik moest hem apart houden, anders had hij zijn vader dood gepikt denk ik.’

Broeder Serv zwaaide met zijn mes naar de haan. ‘Oom Bob gaat de soep in.’

‘Er zit nauwelijks vlees aan. Kunnen ze hem niet gewoon van zijn oude dag laten genieten?’

‘Softie.’ Broeder Serv hield zijn mes boven het blok hout. ‘Aan alles komt een eind, jongen.’

Rico aaide de haan die met gesloten ogen rustig op zijn schoot lag. De schuur was schemerig en rook naar hout en zaagsel. ‘Wat ga je maken?’

Broeder Serv zat met samengeknepen ogen naar het blok hout te staren. Met zijn mes tikte hij af en toe op de bovenkant. ‘Lepels. Veertien. Als ik oplet misschien zelfs vijftien.’ Hij duwde zijn mes het hout in. ‘Als ik tenminste niet van mijn werk gehouden wordt door een knul met een kip.’

Rico stond op. ‘Oh, sorry. Ik kwam vragen of jij oom Bob terug wil brengen naar boer Weesher.’

Met een zucht zette broeder Serv het blok hout op de grond neer, het mes er nog in. ‘Ik had het kunnen weten. Wat had onze Diederick deze keer voor smoes om je binnen te houden?’

‘Ik heb nog werk in de bibliotheek.’

Broeder Serv stond krakend en met een hand op zijn heup op. ‘Vooruit dan maar. Kan ik mooi Mathilde weer eens zien.’ Hij kwam de schuur uit en strekte zijn hand uit naar Rico. ‘Dat zo’n lelijke oude boer zo’n mooie dochter heeft, onvoorstelbaar.’ Hij pakte de haan van Rico aan en hield hem ondersteboven naast zich. Oom Bob fladderde kort. Met de haan bungelend aan zijn zij schopte broeder Serv het houtblok van de schuurdeur weg. ‘Ik heb trouwens een nieuw boek voor je. Je weet ‘m te vinden.’

Rico greep de deur. Eindelijk.

‘Die boeken die je leest, dat is niet de echte wereld.’ Broeder Serv zwaaide met de haan voor Rico’s neus. ‘Je moet een meisje in je armen houden, niet een impotente oude haan.’

‘Ik dacht dat broeder Diederick me wel zou laten gaan zodra ik 18 was.’ Hij schopte een steentje weg. ‘Maar dat is al drie maanden

geleden. En hij stelt het afronden van mijn training steeds uit. Ik denk dat ik hier nog steeds zit als ik oud en grijs ben, zonder ooit iets van de buitenwereld te hebben gezien.'

'Niet zo somber jongen. Hij zal je toch een keer de eed af moeten laten leggen, en dan ben je vrij om twee keer per jaar het terrein voor meerdere dagen te verlaten.' Broeder Serv klopte hem bemoedigend op zijn schouder.

Rico haalde zijn schouders op. 'Ik weet het niet, hij nam me niet echt serieus toen ik gisterenavond vertelde over die rots. Je weet wel, waar ik je gisterenavond over vertelde. En vanochtend bij de dagstart kapte hij me af toen ik er over wilde beginnen.'

'Hij moet je wel serieus nemen als meer van ons het gezien hebben.' Broeder Serv schudde zijn hoofd. 'Het komt wel erg ongelukkig uit dat de concentratiedrank zo goed als op is. Ik wil die duistere rots van jou graag onderzoeken, maar ik heb een volle mok nodig, anders kom ik er echt niet.' Hij krabde afwezig over zijn wang. 'Hij had nooit zo'n lage prijs voor het mantelkruid moeten eisen. Die handelaren lachen hem gewoon vierkant uit. En nu zitten we zonder.' Met een laatste ruk van zijn hoofd draaide hij zich om en liep weg. 'Vergeet niet af te sluiten, ik wil niet dat broeder Thomas weer met zijn klauwen aan mijn gereedschap zit', riep hij nog over zijn schouder.

Rico glipte de schuur in en voelde met beide handen onder de werkbank. Feilloos vond hij het gaatje waarmee hij de geheime lade open kon schuiven. Het was een dik boek deze keer. Hij bladerde er vluchtig doorheen. Er stonden veel plaatjes in van dappere mannen in gevecht met monsters. Met een brede grijns verstopte hij het boek zo goed mogelijk onder zijn pij en trok het koord om zijn middel iets strakker om te zorgen dat het niet tijdens het lopen op de grond zou vallen. Onderweg naar het hoofdgebouw bleven de woorden van broeder Serv door zijn hoofd spoken. Als er werkelijk niemand meer mantelkruid aan het klooster wilde verkopen, dan konden ze geen concentratiedrank maken. En zonder dat was hij de enige die op de Plank kon komen, maar in zijn uppie kon hij niets tegen het kwaad uitrichten. Zeker niet tegen het massieve blok dat hij gisteren had ontdekt. Van zijn goede humeur was weinig meer over toen hij de achterdeur binnenstapte.

‘Kom je er een beetje uit?’

Rico schrok op. Broeder Lanzo stond schuin achter hem met een stapel papier in zijn handen. ‘Sorry, ik was in gedachten.’ Hij keek nog eens naar de titel van het boek in zijn handen en zette het vervolgens in de boekenkast. ‘Het lukt wel.’

Broeder Lanzo ging aan de lange leestafel achter hem zitten. ‘Je loopt de hele dag al een beetje verdwaasd rond. Zit je ergens mee jongen?’

Rico pakte het volgende boek van de stapel. ‘Ik zag gisteren een rotsblok bewegen, aan de kant van het kwaad. Ik was de enige op de Plank en ik kon niets doen.’

Broeder Lanzo keek hem vragend aan. ‘Een rotsblok dat bewoog? Zoiets heb ik nog nooit gehoord.’

‘Na de sessie heb ik het tegen broeder Diederick gezegd, maar hij dacht dat ik het me verbeeld heb. We moeten er vanavond heen en een kring maken.’ Hij trommelde met zijn vingers op het boek. ‘Het was echt bizar, mijn handen tintelden helemaal.’

‘Je hebt er toch niet aan gezeten?’ Broeder Lanzo staarde hem geschokt aan.

Rico kromp ineen onder de priemende ogen. ‘Ik moest toch weten wat het was?’

Broeder Lanzo leunde met een zucht naar achteren. ‘Jongen, doe nou voorzichtig. Je moet nooit alleen gaan, zo ver de kant van het kwaad op. Er gebeuren daar soms vreemde dingen.’

Rico schoof het boek op een willekeurige plek en liet zich tegenover broeder Lanzo op een stoel vallen. ‘Wat voor vreemde dingen?’

‘Het is niet aan mij om je daar meer over te vertellen, dat hoort broeder Diederick te doen.’

Rico snoof geïrriteerd. ‘Die heeft altijd andere dingen aan zijn hoofd.’

Even leek broeder Lanzo te twifelen. ‘Nou ja, het kan denk ik geen kwaad als ik je iets meer vertel’, zei hij uiteindelijk. ‘Wat weet je over de scheiding tussen onze wereld en het collectieve bewustzijn waar de Plank van de Balans zich bevindt?’

Rico haalde zijn schouders op. ‘Het zijn twee aparte werkelijkheden. De fysieke wereld waarin we leven en de niet-tastbare wereld die je alleen met de juiste focus kan betreden.’ Hij had geen idee waar de broeder heen wilde.

‘De scheiding tussen die twee werkelijkheden wordt dunner naarmate je verder bij de uiteinden komt. Zowel bij goed als bij kwaad.’

Rico fronste. ‘Wat betekent dat?’

‘Dat als er sprake is van heel duistere krachten in onze fysieke wereld, ze door kunnen dringen in het collectieve bewustzijn.’

‘Maar dat kan de Balans enorm verstoren.’

Broeder Lanzo knikte. ‘Inderdaad.’

‘Heb ik dat gezien? En gevoeld?’ Rico probeerde zijn enthousiasme zo goed mogelijk te verbergen.

‘Dat is erg onwaarschijnlijk. We hebben het dan over tovenaars of sterk magische voorwerpen.’

‘Oh’, zei Rico teleurgesteld, ‘Die zijn allemaal verdwenen met de Splitsing.’

Broeder Lanzo stak zijn wijsvinger in de lucht. ‘En maar goed ook.’

‘Maar wat kan het dan zijn geweest?’

Er daalde een diepe stilte neer in de ruimte. ‘Ik weet het niet’, zei broeder Lanzo uiteindelijk, ‘wellicht heb je je het verbeeld? Je bent immers niet gewend om zo ver die kant op te gaan.’

Bruusk schoof Rico zijn stoel naar achteren. ‘U gelooft me niet.’

‘Ik geloof je wel jongen, ik kan alleen niets bedenken wat kan verklaren wat je hebt gezien.’ Hij plukte aan wat lange haren in zijn wenkbrauw. ‘Ik zou het zelf moeten zien, maar zonder volle mok concentratiedrank lukt het me niet om op de Plank te komen.’

‘U bent niet de eerste vandaag die dat zegt.’ Rico greep een boek van de stapel en speurde naar de juiste plek om het weg te zetten. ‘Er zullen toch wel broeders zijn die met me mee kunnen gaan vanavond?’

Achter Rico schraapte iemand zijn keel. Broeder Thomas stond in de deuropening. ‘Broeder Nicolaas is nodig in de keuken.’

Rico zette snel het laatste boek terug in de kast. ‘Kunt u tegen broeder Diederick zeggen dat we vanavond iets moeten doen, broeder Lanzo? Naar u luistert hij toch wel?’

‘Nu, broeder Nicolaas.’ Broeder Thomas gaf een klap op de deurpost.

‘Ja, ja, ik kom al.’ Met een diepe zucht liep Rico achter broeder Thomas aan richting de keuken.

‘Sluit je ogen. Haal diep adem.’ De stem van broeder Diederick klonk kribbig en miste de uitnodigende klank die het normaal gesproken had.

Het hield Rico niet tegen om direct de overstap naar de Plank te maken. De discussie wie er wel of niet naar de Plank mocht vanavond, was volledig langs hem heen gegaan. Hij was allang blij dat de hoofdbroeder na aandringen van broeder Lanzo akkoord had gegeven om de plek te inspecteren waar Rico de bewegende rots had gezien.

Hij zweefde dichterbij het midden om op de andere broeders te wachten. Al snel verscheen broeder Richard, met een grote grijns op zijn iets doorzichtige gezicht. Vlak daarna verscheen broeder Teunis, een kalme en serieuze uitdrukking op zijn gezicht. Van de vier broeders die waren uitgekozen voor vanavond vond Rico hem nog het meest sympathiek.

De andere twee broeders deden er beduidend langer over om hun focus te vinden. Broeder Vincent keek chagrijnig en wapperde direct naar Rico om de weg te wijzen naar het schuivende rotsblok. Broeder Simon was een stuk doorzichtiger dan de anderen. Rico vreesde dat hij niet eens tot het rotsblok zou kunnen komen met zo weinig focus. Snel ging hij hun voor over de kant van het kwaad. Broeder Richard zat vlak achter hem en bleef grijnzen. Maar de grijns zakte langzaam weg toen ze steeds verder kwamen.

Plotseling voelde Rico een trilling door zijn hele lichaam. Hij hield stil en keek om naar de anderen. De schim van broeder Simon knipperde even en verdween toen. Knarsetandend zweefde Rico verder. Met vijf man was het al krap geweest om iets tegen een steen bij het kwaad te doen van zo’n omvang, zeker zo ver van het midden, maar met zijn vieren was het helemaal kansloos. In ieder geval kon hij het laten zien. Tenminste, als ze het zouden halen. Broeder Vincent raakte steeds verder achterop.

De volgende trilling was veel sterker en liet zijn tanden klapperen. Rico zag dat ze er bijna waren en minderde vaart. Vlak voor de rots liet hij zich op de Plank zakken en wachtte op de andere broeders. Op het moment dat de voeten van broeder Vincent de Plank raakten, verdween zijn aanwezigheid. Rico vloekte inwendig. Hij wenkte de twee overgebleven broeders en wees naar de rots.

Broeder Richard zette weifelend een stap naar voren. De grijns was nu volledig van zijn gezicht verdwenen. Bij de volgende stap werden zijn ogen groot en leek zijn aanwezigheid uit elkaar te spatten. Broeder Teunis liet zich naar boven zweven en schudde zijn hoofd. Wanhopig gooide Rico zijn armen in de lucht. Broeder Teunis schudde nog een keer zijn hoofd en verdween.

Met een zucht stapte Rico op de rots af. Nu was hij weer alleen. Met zijn armen over elkaar staarde hij naar het blok. Het leek een flinke stap verder geschoven, maar dat was moeilijk te zien hier in de schemering. Hij voelde geen ogen op zich gericht en ook het sterke tintelen ontbrak. Voorzichtig legde hij zijn handen op de steen. Direct leek de rots zijn aanwezigheid op te merken. Felle pijnscheuten trokken door zijn armen en snel stapte hij achteruit. Iets greep aan zijn capuchon en trok hem verder naar achteren. 'Terug, idioot!' bulderde het door zijn hoofd.

Van schrik verloor Rico zijn evenwicht, maar de grip op zijn capuchon was zo stevig dat hij overeind bleef. Rico maaide naar de onzichtbare handen. Met een ruk werd hij omhoog getrokken. Zijn voeten zochten wanhopig houvast onder hem. De stof van zijn pij sneed pijnlijk in zijn hals. 'Terug!' bulderde het opnieuw door zijn hoofd.

Rico liet zijn focus los en viel achterover, zijn armen en benen uitgespreid op de houten vloer van het lokaal. Snel krabbelde hij overeind. Broeder Diederick keek hem vanaf zijn verhoging met een grimmig gezicht aan. Rico trok de stof om zijn hals wat losser. Er leek niets aan de hand met zijn huid, toch voelde hij nog steeds de wurggreep.

Broeder Diederick stond op. 'Broeders, ik stel voor dat we de komende tijd onze inzet beperken tot drie broeders en ons richten op het midden. We moeten de drank die we nog hebben goed gebruiken en niet verkwisten aan zinloze expedities.' Zijn blik sneed dwars door Rico heen.

Rico probeerde de blik van de broeders die met hem mee waren te vangen, maar allen ontweken die vakkundig. 'Maar...', begon hij.

'Dat geldt ook voor jou, broeder Nicolaas. Het midden. Er is een kwart kruik doorheen gegaan vanavond, alleen maar omdat jij dacht

dat je iets gezien had. Een kwart kruik, broeder Nicolaas, voor niets.’ Hij spuugde de woorden naar hem uit.

‘Maar...’, probeerde Rico nog een keer.

Broeder Diederick haalde snuivend adem. Achter hem stond broeder Serv tegen de muur geleund. Hij schudde nadrukkelijk zijn hoofd.

Snel boog Rico zijn hoofd. ‘Het spijt me, broeder Diederick, het zal niet nog een keer gebeuren.’

Even bleef het stil. ‘Dat mag ik hopen.’ Broeder Diederick streek over zijn baard. ‘Vooruit broeders’, zei hij met een glimlach, ‘niet zo somber. Er zijn genoeg andere manieren om voldoende focus te krijgen, we zijn gewoon een beetje verwend geraakt door dat mantelkruid.’ Het bleef stil in het lokaal. ‘Nu dan, Rico, zorg jij voor thee? Daar zijn we wel aan toe na vanavond.’

Rico sprong op. Terwijl hij langs de hoofdbroeder snelde, zag hij zijn mond bewegen. Huiverend over zijn hele lichaam rende hij de gang in. Hij wist zeker dat de lippen van broeder Diederick het woord ‘idiot’ hadden gevormd.

Rico smeed zijn nieuwe boek naast zich op bed. Met zijn armen over elkaar leunde hij tegen de gladde planken van de wand waar zijn bed tegenaan stond. De drie kaarsen op zijn nachtkastje gaven de ruimte een dansend licht, genoeg om een spannend boek over monsters en ridders te lezen. Het lukte hem alleen niet om zijn aandacht erbij te houden, zijn hoofd zat te vol met vragen. Een ridder had het tenminste makkelijk, je zoekt het monster, en je verslaat het. Zelfs het gevoel van het zachte hout van de kralenketting in zijn vingers had hem niet tot rust kunnen brengen. Hij streek nog even over het medaillon en stopte toen de ketting terug in het buideltje onder zijn kussen. Het boek verstopte hij onder zijn schone shirt op de plank boven zijn bed. Hij was eigenlijk al veel te oud voor dit soort verhalen. Al die ridders met zwaarden en messen en pijl en boog, er klopte niets van. Niemand had zoveel metaal. Je had geluk als je een mes had met een behoorlijk lemmet. Maar het was nog altijd beter dan de rare boeken die de mensen in het dorp graag lasen, waar iedereen prachtige kleding had en zelfs sieraden, en iedereen woonde in grote huizen van steen. Waar hadden ze zoveel steen en gereedschap om ermee te werken?

Rico hing zijn pij netjes aan de hanger aan de andere muur en bleef in zijn shirt en legging nog even bij het raam staan. Het was een maanloze, onbewolkte nacht. De sterren stelden hem gerust, de fonkelende stipjes aan de hemel, die de wacht hielden voor de slapende wereld onder hen. Hij zou morgen broeder Richard net zo lang achtervolgen tot hij hem alleen kon spreken. Hij moest weten wat hij gezien en gevoeld had. De vier broeders hadden tijdens de thee luidkeels verkondigd dat er helemaal niets aan de hand was op de Plank. Maar broeder Diederick had er steeds met zijn haviksogen bij gestaan. Rico zuchtte. Dat was vast de reden dat broeder Diederick deze vier had uitgekozen, ze waren allemaal goede maatjes met de hoofdbroeder. Alleen broeder Richard liet nog wel eens een kritisch geluid horen. Hij zou Rico misschien wel meer willen vertellen, als hij hem tenminste alleen kon treffen. Maar wat dan nog? Zonder genoeg drank waren ze met te weinig om iets uit te richten tegen het massieve blok. Hij balde zijn handen tot vuisten. Hopelijk werkten de andere manieren van concentratie waar broeder Diederick het over had. Er zat niets anders op dan te wachten op de volgende avond en sessie.

Donderdag 7 juni, 281 NS

Rico gooide de luiken open. De kleine ruimte voelde direct lichter en minder bedompt. Broeder David plukte aan de stof van zijn capuchon bij zijn hals.

‘Ik heb kruidenthee en boterkoek meegenomen’, zei Rico.

Broeder David staarde naar het open raam, nog steeds aan zijn capuchon plukkend. ‘Ries kreeg een longontsteking. Hij was binnen drie dagen dood.’

Rico boog zich voorover en trok de stof dicht om de hals van de broeder. ‘Zo dan. Wilt u boterkoek?’ Hij hield de brok vette koek voor.

Broeder David pakte de koek aan en smakte met zijn lippen. Na een paar happen keek hij pas op naar zijn bezoek. ‘Joachim’, zei hij met volle mond, ‘wat ben je groot geworden.’

Rico liet zich tegenover broeder David op de enige andere stoel in de kamer zakken. ‘Ik ben broeder Nicolaas, weet u nog?’ Hij glimlachte naar de oude man.

De man staarde hem met glazige ogen aan.

‘Joachim is uw zoon. Hij komt zaterdag weer op bezoek.’

De man smakte nog een keer met vette lippen. ‘Joachim. Ja.’ Hij propte het laatste stuk koek in zijn mond.

Rico pakte zijn eigen mok thee van het dienblad.

‘Hij was hier gisteren.’

Verrast keek Rico op. ‘Joachim was gisteren bij u op bezoek ja. Zijn dochtertje was mee, Janine.’

Broeder David schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee. Joachim.’

Rico boog zich naar de man toe en veegde voorzichtig met zijn duim een paar verdwaalde kruimels uit een mondhoek. ‘Ze had een lange vlecht, met een paarse strik aan het uiteinde.’

Broeder David schudde zijn hoofd. ‘Geen vrouwen. Verboden.’ Hij hief bezwerend een kromme vinger op. ‘Niet goed jongen, niet goed.’ Hij staarde weer langs Rico naar het raam.

‘Uw kleindochter is nog erg jong. Vier jaar.’ Had de man überhaupt in de gaten hoe bijzonder het was dat hij een kleindochter had? En volgens broeder Thomas nog goed ook. Blijkbaar sterke genen en weinig invloed van noentries.

Er verschenen opeens tranen in de lichte ogen. 'Ach, mijn lieve Elsje, zo kwetsbaar. Haar lichaam kon het niet aan. Maar ze wilde zo graag een meisje.' De man snikte. 'Een meisje met bloemen in haar haar. Mijn Elsje.'

Rico gaf een zakdoek aan, die broeder David luidruchtig vol snoot en daarna in zijn schoot liet vallen. Hij gaf de mok met kruidenthee aan. 'Drink maar even, dat helpt.'

De ogen stonden weer scherp. 'Zijn jullie mij zat? Is dit de manier?' Toch sloten zijn handen zich om de mok. 'Ik ben een blok aan het been geworden.' Hij nam een grote slok. 'Een blok aan het been van broeder Diederick.' Zijn gezicht vertrok tot een grimas. 'De anderen komen niet meer. Alleen jij. Ik ken de signalen.'

'Ik kom elke dag even kijken hoe het met u gaat.' En zorgen dat er frisse lucht in de kamer kwam, de lakens verschoond werden, de man te eten en te drinken kreeg. De avonden dat hij de oude man moest helpen om zijn pij uit te trekken en in bed te klimmen waren talrijker dan dat hij de man al vredig snurkend in bed aantrof. Hij vond de confrontatie ook moeilijk, maar af en toe even bij je medebroeder langsgaan was het minste wat je kon doen.

De man nam nog een flinke slok. 'Vertel me wat er gebeurt. Hoe gaat het op de Plank?'

'Niet goed. Het laatste vat concentratiedrank is aangebroken. Het mantelkruid is op, dus we kunnen geen nieuwe maken. Alleen op vrijdag doet iedereen mee, de andere avonden drie broeders om toerbeurt en ik altijd.' Hij zuchtte. 'Maar met vier man kan je niet zo veel, we werken alleen bij het midden.'

Broeder David had een diepe frons in zijn voorhoofd. 'Dan moet jij meer doen. Jij hebt een sterke geest.'

'Mijn training is nog niet af.'

Broeder David staarde met een lege blik voor zich uit.

'Broeder Diederick zoekt wanhopig naar alternatieven', zei Rico toen het stil bleef. 'Hoe deden jullie dat vroeger? Als het op was?'

Het gezicht van broeder David klaarde op. 'Het was nooit op. Hele rijen vaten stonden er in het magazijn. Het was wel heel duur af en toe, als die handelaren het op een akkoordje gooiden en de prijs voor het mantelkruid opeens de lucht in schoot. Problemen onderweg, zeiden ze. Ha! Ze hadden het over draken. Onzin natuurlijk. Met de

tovenaars zijn ook de draken uitgeroeid.' Hij schudde zijn hoofd. 'Broeder Diederick heeft een vaste prijs voor elkaar gekregen, en een goede ook. Maar daarna werd de voorraad wel steeds minder. Ze gaan liever naar Loren, daar is tenminste goed geld te verdienen.'

'Zijn er alternatieven? Andere manieren om je goed genoeg te kunnen concentreren om het werk te kunnen doen?'

Broeder David knipperde een paar keer met zijn ogen en keek toen met een verbaasde blik de kamer rond. 'Dit is niet de bibliotheek.'

Rico zuchtte. 'U bent op uw kamer, broeder David, in het pensioenhuus. U werkt niet meer in de bibliotheek.'

'Ah. Dat is jammer.'

'Broeder Lanzo beheert de bibliotheek nu, weet u nog? U hebt het aan hem overgedragen.'

Broeder David richtte zijn verbaasde blik op de mok in zijn handen. Hij nam een laatste slok en zette de mok naast hem neer op het tafeltje. Hij keek Rico met een strenge blik aan. 'Heb je geen koek meegenomen? Wat is dat nou jongen?'

'U heeft de koek al op, broeder David. Boterkoek.'

'Niet liegen jongeman, dat is slecht.' Hij smakte even met zijn lippen. 'Ik ben dol op boterkoek.'

Rico stond op. 'Ik kom vanavond weer langs met het avondeten.'

De hand schoot onverwacht naar voren. Benige vingers omklemden zijn pols en trokken Rico dichterbij. 'Jij moet het halen. Ze komen niet meer. Jij hebt gezonde benen.'

'Ik mag niet naar buiten.'

'Er is geen alternatief. We kunnen niet zonder.' De man liet los.

Rico wreef even over zijn pols. 'Geen alternatief? Voor de drank?'

'Vraag broeder Moor. Hij weet het.'

Rico knikte onzeker. De naam zei hem niets.

Broeder David pakte zijn hand en drukte er een vettige kus op. 'Zo fijn dat je er weer was Joachim. Doe de groeten aan je moeder.' Zijn gezicht vertrok.

Rico legde zijn hand op de broze schouder van de man. 'Dat zal ik doen. Tot vanavond.'